

"Luați seama la crinii câmpului..."

Biserica este încă umplută de radierea luminii Rusaliilor, Pogorârea Duhului Sfânt fiind aceea care explică – așa cum o cheie deschide ușa – de ce Domnul era atât de preocupat ca Ucenicii Săi, și prin ei, noi, să înțelegem cât de neprețuiți suntem în raport cu toate celelalte ale Creației.

Evangelia acestei Duminici face corp comun cu întreg capitolul 6 al Evangheliei după Matei, capitol drag inimii creștinului – indiferent de confesiune – căci află cum trebuie (și Cui!) să se roage, cât de importantă este milostenia, care este fondul postirii și cum iertarea – dar al Rusaliilor – trebuie să locuiască în inima omului.

Versetele pe care le-am ascultat astăzi în bisericile noastre ridică însă o altă problemă de viață și de moarte în viața creștinului: raportul între grija de a fi cu Hristos și grija de a supraviețui într-o lume a economicului, a materialului...

Spusele Mântuitorului vin să întărească în noi convingerea că viața în Hristos – ce se va numi "creștinism" – nu este o religie a consolării, a aproximației, a negocierii continue, ca de târgoveț – "mai pun eu, mai dai Tu, Doamne...". Ci este o desfășurare aspră, uneori dureroasă, în care trebuie să ne amintim mereu că suntem mai de preț decât păsările cerului (Matei 6, 26), sau decât crinii pământului (Matei 6, 29), decât iarba câmpului, numai bună de aruncat focului (Matei 6, 30), că Dumnezeu, pe noi, "oamenii", ne-a iubit, dacă nu mai mult, măcar altfel decât întreaga Sa Creație...

Spuneam că Duhul Sfânt este Cel Care luminează tâlcuirea Evangheliei acesteia, căci pogorârea Sa a restabilit – pe de o parte – unitatea între Creator și creatură, dar și aceea între creaturile raționale, care, "pierzându-și raționalitatea prin păcat" se rupseseră de la o gândire "cu Dumnezeu" asupra lumii. Căci Taina Bisericii ține într-însa Taina Întrupării Mântuitorului.

Întrupare care a redat trupului omenesc noblețea dumnezeiască dintru început, care a readus aminte oamenilor că nu sunt numai trupuri, ci și suflete vrednice de veșnicie. Iar Hristos, ne-o arată Duhul Sfânt, a venit să restabilească trupul și sufletul în întregime, nu omul doar pe jumătate –, fie trup, fie suflet. De aceea, Hristos, în Evangelia

aceasta și mereu, vine să ne îndemne la cautarea lucrurilor esențiale pentru mântuire, vine să ne vindece nu doar neputința în care am căzut, ci și deznădejdea care cuprinde pe omul trupesc dinaintea obstacolelor materiale care par că-i accidentează devenirea. Pornește de la "sminteala ochiului" (Matei 6, 22-23), adică de la păcat, pentru că El știe că păcatul e poarta prin care diavolul intră-n casa sufletului, e fisura prin care dușmanul aruncă sageata deznădejdiei în "platoșa credinței", rănind de moarte.

Cum vindecă El deznădejdea noastră? Spunea unul din tinerii trăitori ai Ortodoxiei: "Noi am descoperit păcatul nostru abia acum, pentru că abia acum l-am săvârșit, dar Domnul îl știa înainte de a face lumea. Știa, și totuși ne-a făcut; știa, și totuși ne-a dăruit Botezul, ne-a dăruit Trupul și Sângele Său de atâtea ori, fără ranchiună, fără pomenire de rău" (Savatie Baștovoi, "Dragostea care smintește pag. 132).

Să ne aducem aminte că Evangelia aceasta, odinioară, în vârsta dintâi a Bisericii, era citită îndată după Botezul unora dintre creștinii comunității. Vă dați seama la ce haină făcea aluzie exegeza că-i mai de preț decât a crinului? Desigur, la haina Botezului! La ce mâncare (Matei 6, 25) și la care anume băutură? Desigur, la Trupul și Sângele Său!

Haina, hrana și băutura pe care Hristos le prezintă ca fiind, mai presus de toate, darul lui Dumnezeu în viața fiecăruia din noi. Cu o condiție fundamentală, pe care ritualul Botezului până astăzi o pune în valoare, condiție pe care creștinii proaspăt botezați și comunitatea lor numai ce o auziseră: "Te lepezi de satana, și de toată lucrarea lui și de toți slujitorii lui...". O condiție care, în plan practic, corespunde versetului Evangheliei de azi: "Nu puteți să slujiți lui Dumnezeu și lui Mamona". Aici este punctul din care nu mai avem a accepta compromisul. Căci, neputând sluji amândurora, în noi se naște ura sau disprețul, roadele unei încercări debile: de a pune pe același tron de stăpân pe Dumnezeu cu diavolul. Ura de Dumnezeu, care naște iubirea de sine și de toate ale trupului, căci nimic nu pare mai vizibil al nostru decât trupul. Disprețul de Dumnezeu, care duce la